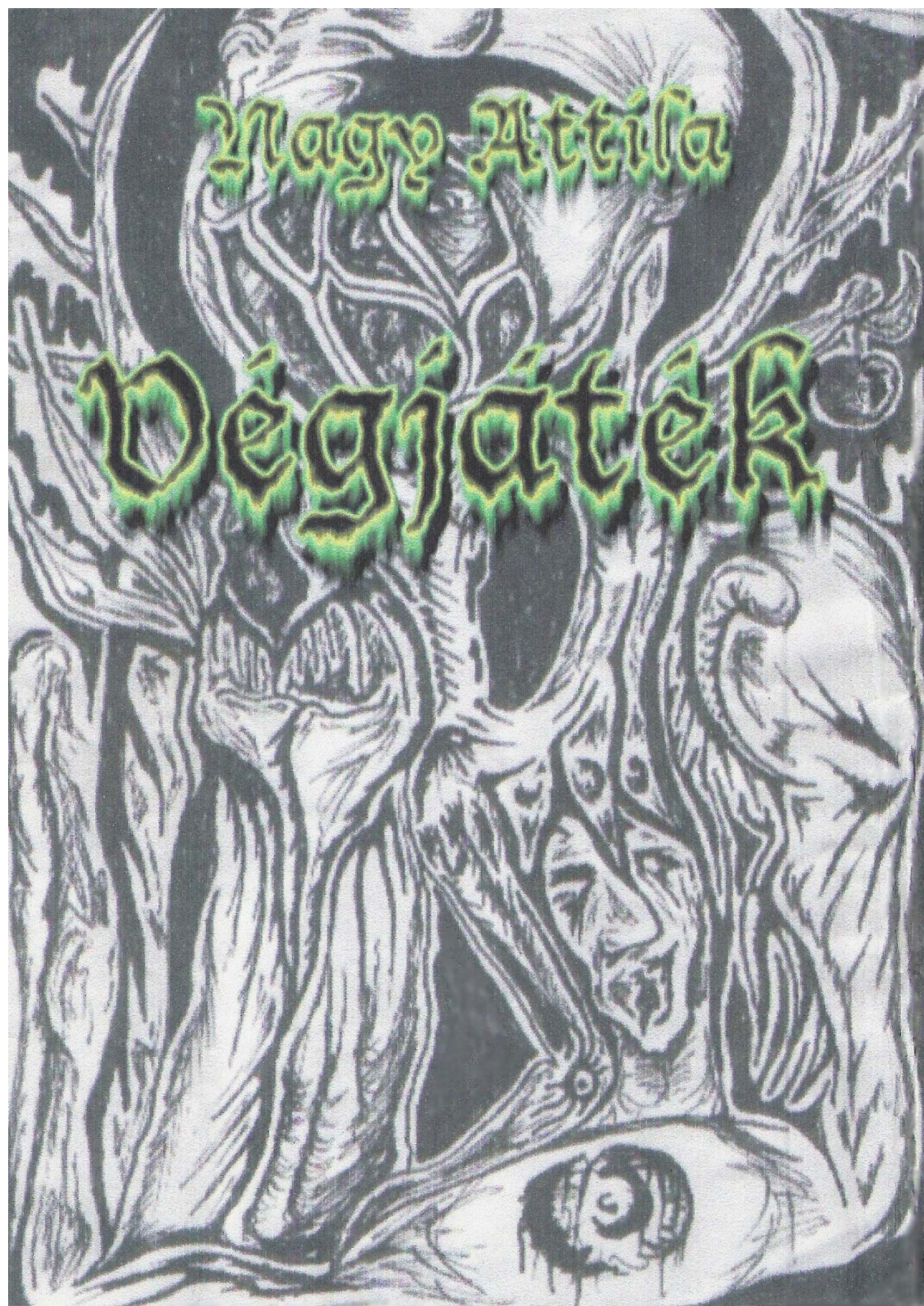

Írta: Nagy Attila (Ywerd)

Illusztrációk: Radics Zoltán (Max Malkavit)

Lektor: Barber L. Rita (Clarissa)

2004 Debrecen

Kezdetnek

Kezdődjön hát - ahogy az éjjel véget ér -
Egy verssel, ami négy sornál többet nem ér,
De vigye a világba, hogy itt kezdődik sok minden,
A vérfoltos, élni akaró sötétben.

Fázom

Hajam hullámszik a hideg szélben,
Ahogy a világok között szárnyalok,
Ilyenkor apró kristályokká fagy a vérem,
Idáig nem ragyognak a csillagok.

A szél csak, mi áramlik jeges némaságban,
Kegyesen sodorva, merre a sors akarta,
Ahogyan a fényhozót lefelé taszította alássan,
Most engem visz lelkeknél megragadva.

Céljaim és vágyaim talán nem egyeznek,
És talán nem is kell, hogy így legyen,
Oda jutok, ahová kell, hová terelnek,
Át ezen a téren kívüli semmi tengeren.

Így jövök az időn túlról, talán nem érlek el.
Annyi biztos, hogy megérkezek valahová,
Hisz Ő már eldöntötte, hogy hová kell.
Így fázom, ahogy a világok közt haladok át.

A háromszög délről

Ha elhiszem, hogy a lényeg és a lét
Között feszül egyfajta ellentét,
Akkor végre értem, hol jártam éjjel,
mikor ő eljött értem kéklő fénnel.

A tükör túloldalán jártam én,
- nem holmi ragyogó mennyek egén -,
Ott, ahol tisztán érthető az örület,
És evidens a káosz rendje, mint itt az élet.

Nem hagytam ott emléket, megragadtam.
Metszete vagyok már a világoknak agyamban.
De csitt! Egy szót se többet erről!
Ha majd figyeltek még rám, többet is megérthettek ebből.

Mailer Daemon

Fekszik valaki az íróasztalomon.
Mellkasán egy levélke mozdulatlan pihen.
A szavakat nem nagyon látom.
Kissé gyűrött, piros az üzenet nekem.

Olvashatatlan, de tudom miről szól,
bár kés fúrja át a vérmocskos lap közepét.
Vörös tintaként a padlóig araszol
a jelentés maga. Az, hogy közel már a vég.

Egyszerű a képlet, rajtam van a sor.
Valakinek az íróasztalára kerülök én is.
A véremben a higany messze elsodor.
Az üzenet előttem marad valahogy mégis.

Lopott idea

Bájos csendben ülök, de agyam zakatol
millió kép között keresvén képtelen tudást,
amely varázslatként kívülről elmémbe hatol,
és én elkapom azt az erős sodrást.

Ezernyi élet gondolata repít, s én navigálok,
cél felé vezetem elmém, mint lepke a szélben.
Itt vagyok újra, pedig utálok. Keresek, találok.
Elengedem a többi, mint kedvemet a fényben.

Pupillám szűk, elmém újra roskad, minden fáj.
Terhem a zsákban: újabb magányos, nehéz titok.
Egy kicsit halottabban indulok újra tovább.
Agyonnyom a teher, amit nem csak hordok, de használok.

Reaktormag

Szomjúság gyötri száraz ajkaimat,
mik keményen zárják világtól bajaimat,
melyek bennem feszítve lángokká izzanak,
zorddá téve telet, kínzóvá a nyarat.

Megint csak az életről

Feltűnünk, és valamit összerakunk a helyzetből.
Nem futunk - mert nincs hova - a zord halál elől.
Utazunk a percekén át, és nem vár végállomás.
Néha szerelem kísér, néha valami egészen más.

Elképzeljük, hogy seregben állunk, páncélokban.
Nem várunk magunktól semmit, csak másokban
Keressük, amit elhagytunk annyira korán,
Életünk gyermeketegen karcos, koszos kis hajnalán.

Hát ezek vagyunk mi, ilyen az egész.
Nem mond sokat e vers, de nem is kevés.
Üres, mint az út mögöttünk, kihalt táj.
Nem baj, ha gyönyörű, és édes, ha fáj.

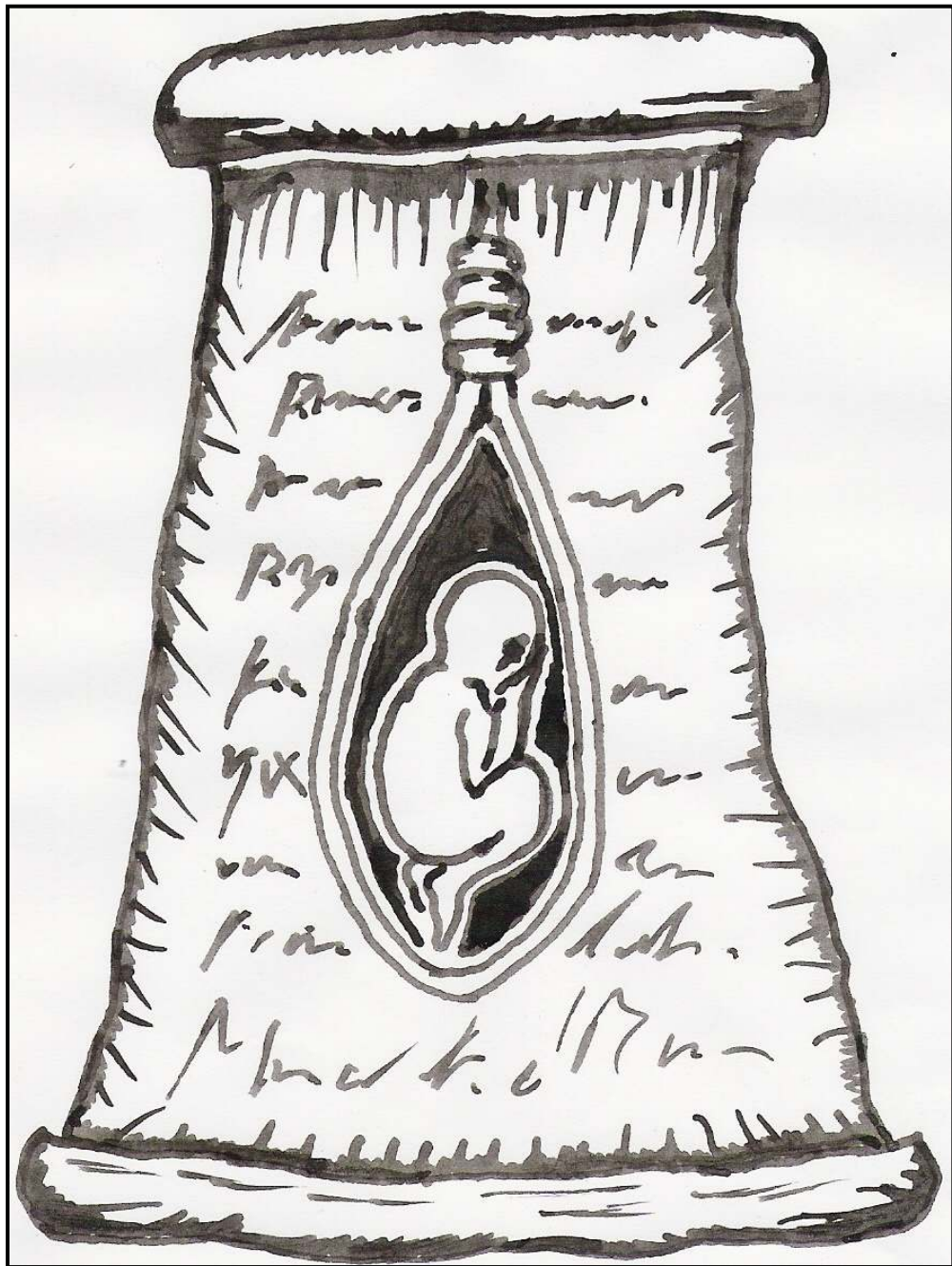
Egy bűn

Repüljünk még el egy percre,
bámuljunk szerteszét:
Nézzünk hideg tavak tükrébe,
Borítsuk köddel a múlt sebét!
Olvadjon szemünk
vérző arcunkra,
Hulljon kezünk
levágva homokba,
kik hagytuk, hogy ma
az összes lélegzet
nyomán minden mogorva
szó vagy dühös tett
keserű harmóniája
betonba öntsön!
Visszajár a kölcsön!

Predestináció

Baljós hangok a szülőszobából,
Annak is egy láthatatlan zugából.
A kaszás csak jegyzetel, a papír serceg:
47 év és 120 napra hivatott ez a gyermek.

Kóbor állat

Hány vizes, csapzott kutya nyüszít velem?
Mennyi rengeteg vonító az én emberem?
Meglátsz, megmarsz... pedig te én vagyok.
Csaholsz rám, míg vérezve hallgatok.
Egy ablak alatt ugattunk régen,
Messze volt nekünk a hold az égen,
S most kukákból esszük csendben a keserűt.
Sok társ volt, ki velünk menekült,
De megfagynak lassan, mint lábaim,
Meghalnak csendben, mint régi álmaim.
És nincs hova futni, a hideg elkísér.

Karácsonyi mesét olvas az apóka...
A kanapén fekve hallgatja az unoka.
A mesében nyár van, szép az élet,
Rózsaszínek az életképek...
Én is látom, jön a meleg, a köröndön
Lefekszem, elszáll az életösztönöm.
Lépcső a párnám, Apám keze gumibot.
Jön már a meleg... pár perc és meghalok.
Horpaszom hegekkel teli, szívem is.
A hamut a hópehely kergeti.
Hidegen, élettelen fekszem a járdán.

Ima

Ki képzelhet körém ilyen ostoba világot?
Ki ez a „tökély”, akit még senki nem látott?
Hisz mindenek előtt ő, a legjobb, nem mutatkozik.
A Semmiből van, tehát tuti unatkozik!

Imádságom ellened szóljon, Isten!
Hidd el, elhiszem én a léted,
De értékelni nem tudom eléggé,
Mert hiába emeltünk szót az ég felé.

Ellenére soha senkinek nem voltam,
Mégsem volt velem senki, mikor haldoklottam.
Végtelen tudásod így látta jónak,
Hogy él a galád, mikor csecsemők haldokolnak?

Kiosztottál egy adag bajt: viseljük,
Mint az inget. A keresztet cipeljük.
Miért tetted? És miért hagyod tovább,
Hogy az ártatlanokat is megkínózzák?

A világ minden mocskától óvva intesz
A meséskönyvben, amit mindenkivel elhitetsz,
De tied a legnagyobb bűn, te féreg!
Hogy kínozod, vagy rég elhagytad a te emberiséged...

Ügynök

Csend. Sötét. Lüktető sötét van. Érzed?
Hallod, ahogy áramlik füledben a véred.
Ezután eljön az érzés. Erősödő félelem,
Ahogy közeleg, mit nem bír el az értelem,
Mert rettegi, mi él, az éjszaka démonait,
Kik elől rejtőzni nem lehet.
Eljön némán, sötétben. Hideg rázza, akit
Megtalál, majd felfalja a lelküket.

Tengeri szél

Miképpen megannyi álmodó, bárkára szállok én is,
S belevágok újra céltalan utamba.
Volt idő, mikor elvarázsolt egy cseppnyi víz,
Most az óceán zaja már egyszerű mantra.

Csakúgy, mint kicsiny szigetek állomásain mélázó
Inashoz mérten a vén tengeri zshivány,
Kinek többet ér cent jó bor, mint rosszból a pár hordó,
Ravasz és elszánt, de sohasem hitvány,

Úgy járom én is a végtelen sötét vizeket most már,
És nem állít meg kósza örvény.
Az út a végtelen, a rakomány az életem -
Így szólt az ősi törvény.

A partizán

Lakik az agyamban egy halott partizán.
Nem nyugszik, nem teheti, mindig vért kíván.
Én csak békét akarok, csak csendet kívánok,
De ő folyton iszik, és utána csak én hányok.

Ő támad mindig, ha engem bántanak.
Megtehetik, és meg is teszik. Csak ártnak.
Ismerem magam, tudom, sokkal jobba lennék,
Csak végre valamikor ők is engedjék!

Engedjék el végre a halott partizánt!
Ne kelljen, hogy örület védje lelkem mivoltát!
Szeressetek egy kicsit, hadd nyugodjon békében!
Távozzon a mennyig a lelkem fényében!

Itt van

Itt van a halál... Éltémért jött.
Itt van, és gonoszul ellök,
hogy testem földre, hajam vértócsába zuhan.

Itt van a halál, ó, hogy álmodják mások,
Vagy félük, hisz felé visz az Élet-átok,
És remegve ölel át e hideg éjjelen...

Ki vagy Te csodaszép, Te angyal?
Életed vége - feleli gyermekhanggal.
Kedvesen mered rám, s vacogva ölelem.

Ne félj, kicsi Ywerd! - s macimat kezembe adja.
Tízéves se voltam, mikor eljött az ítélet napja.
Reszketve, sírva öleltem át.

Arcomról könnyek... Utolsó levegőm elszállt!
Sírva bámult utánam a holdvilág.
Meghaltam akkor, és zokogott az én anyám.

1992. december közepe

Hallgatásom dala

**Tompa bénaság? Tehetetlen vergődés?
Mit ér mindez megannyi lánc között?
Mikor ott pihen az a kés
Eleven szívem fölött.**

**Minden pillanat, amit elvesz tőlem az élet
Bosszúért kiált, hogy végleg
Koporsóba zárjam büntudatom,
Mitől nem szabadulok, bárhová utazom.
Hogy küzdhetnék meg végre az élettél,
Mikor leszámoltam a halállal?
Miért kelek fel minden reggel,
Mikor már semmi dolgom a világgal?**

**Megtenni mindent, mit kellett, több volt, mint nehéz.
Elfáradtam.
A boldogság, a siker ezért nagyon kevés,
De ez a jutalmam.**

**De hogy nevessek, mikor mindenki sír?
Hogy szeressek, mikor gyilkolok vele?
Minek van a kezemben a gyógyír?
Ha nem adhatom át neked
Megmentve életed?**

**Merre csatangoljak még, ha nincs mit látnom?
Menni kell lassan, pedig jó volt e világon.
Nem öllelek, nem búgok több dalt neked már,
Szerető drága élet, s te, csodás halál.**

**Nincsen semmi baj, csak le kéne törölni,
Vagy, hogy legyen mit... megtanulni újra sírni.**

Apórikus páros

**És továbbálltunk együtt mi ketten.
Szőrös kis mancsa és lábaim hangja
Messze visszhangzott át az üres termeken.
Nem maradt ott semmi. Ő nem hagyta.**

**Halott szemek; kicsik és nagyok figyelték,
Ahogy távozunk. Igen. Síri csendben,
Akiket lelőttünk, széttéptünk, kik mérgünket ették.
Mocskos kártevők voltak, de most már minden rendben.**

**Távozik a bálból oldalamon a macska.
Minden patkányt megölt, mi ott volt.
S a macska oldalán én, Enki bérgyilkosa.
Minden "patkányt" megöltem, mi ott volt.**

Bármí jöhet

Jégtáncos akartam lenni,
Magasban perdülő,
Vakufényben úszó
Igazi tünemény.
Hollywoodba akartam menni,
Nélkülem szállt a repülő.
Hát ez jutott, de így jó.
Maradt még remény.

Indiana Jonest bámultam,
És hős akartam lenni;
Merész kalandok között
Talpig ember.
Már a famászásnál ráuntam.
Hősből elég is ennyi,
Ahány röpköd New York fölött
Nem jutott már nekem hely.

Az vagyok aki vagyok.
Nem rám várnak a címlapok,
De nem is baj hogy így van ez.
Hosszú az út és még bármí jöhet.

Kislányból pernye

Mikoron leszállt a világra, és előbújt a sötétből a félelem,
Megtört egy gyermek álma, tűz táncolt az egeken.
Csend honolt mindenfelé, csak a füstöt láthattuk mi,
Így lett akkor a semmié az ártatlan Nagasaki.

Most a tévét bámuljuk: ömlik belőle a vér, a nyál...
De mi meg nem unjuk - így telik a tél, a nyár...
És hátat fordítunk ennek, mert gyűlölünk félni,
Igazat adunk Istennek, őt küldjük ítélni.

Mi vagyunk a gyilkosok, mi vagyunk a kurvák,
Büszke, vak álmodozók: tőlünk mocskosak az utcák!
A szabadakarat, mint tudjuk, nagyon macerás dolog;
A gyűlölet marad, míg hagyjuk: míg a szív dobog...

Pernye szállt alá, mint szürke hó, fátylat vont a harcra,
Büdös szén, mindent lezáró: hajdan kislány arca...
De nem jutottunk se előre azóta, se pedig hátra,
Feledés borult a szenvedőkre, feledés Hirosimára.

Most a tévét bámuljuk, és nevetve nassolunk,
Centenként eladjuk-megvesszük, meghal a világunk.
Hiába volt tehát minden áldozat? Kezdjük csak újra,
Míg az életnek nem jut alázat, szükség lesz háborúkra.

Honnan tudhattam volna?

Mint a szemcseppes üvegben a sav,
Vagy a sivatagban a nap;
Mint egy vértócsa a csempéken,
Vagy gyermek, ki megfagyott egészen;

Mint vöröshangyák tengere a szájban,
Vagy egy bozóttűz az aszályban;
A holdfogyatkozás, mi felhők mögé bújt;
Az ítélet, mi ártatlanra sújt;

Mint a magnó a kádban: égett hússzag;
Honnan tudhattam volna, hogy minden úgy van?!!
Mint egy hiéna hangja hajnalban,
Vagy mint a pókok fészke az ágyamban.

Velőtrázó szép üzenet

**Tartogasd a száalmad annak, akinek kell,
Él itt elég sajnálatra méltó ember.
Nézz csak végig rajtam, és gondolkozz,
Ennek semmi köze a sorsodhoz!**

**Mindenem megvan, ami csak kellett:
Kefélek, iszok, eszek és szeretek.
Élem a jutalmam, és nem kell semmit tennem,
Mindenből a legjobb jut mostanában nekem.**

**Egy dolog maradt, ami elválaszt a nyugalomtól,
A kibaszott sajnálatod,
Amit, ha nem felejtesz el magadtól,
Majd valóban sajnálhatod.**

**Kérdéseidre csak mosoly, s csend lesz a felelet,
Mikor ez a fogatlan vén farkas kitépi a beledet,
Mert elszálltál kiscica, és rossz mezőkre léptél,
Nem számít már, hogy mitől, mikor, miért nem féltél,
Hisz olyan vagy, mint én voltam réges-régen,
Egyedül maradtál a sötétségben,
De majd a végén meglátod mi a különbség,
Ki a valódi erő, ha nem jön a segítség,
És látni fogod, hogy ki szorul szájalomra,
És ki fog röhögni a telefon végén a segélyhívásodra.**

**Tudnod kellene, kicsi csitri, hogy nyugodt pofával
Ebben a világban csak az ugathat,
Aki bejárta már a számára kijelölt és a magának
Választott utakat.
Te pedig még az utat se látod, máris elszállt az agyad.
Sajnálj csak, míg lehet, hisz máris halott vagy.**

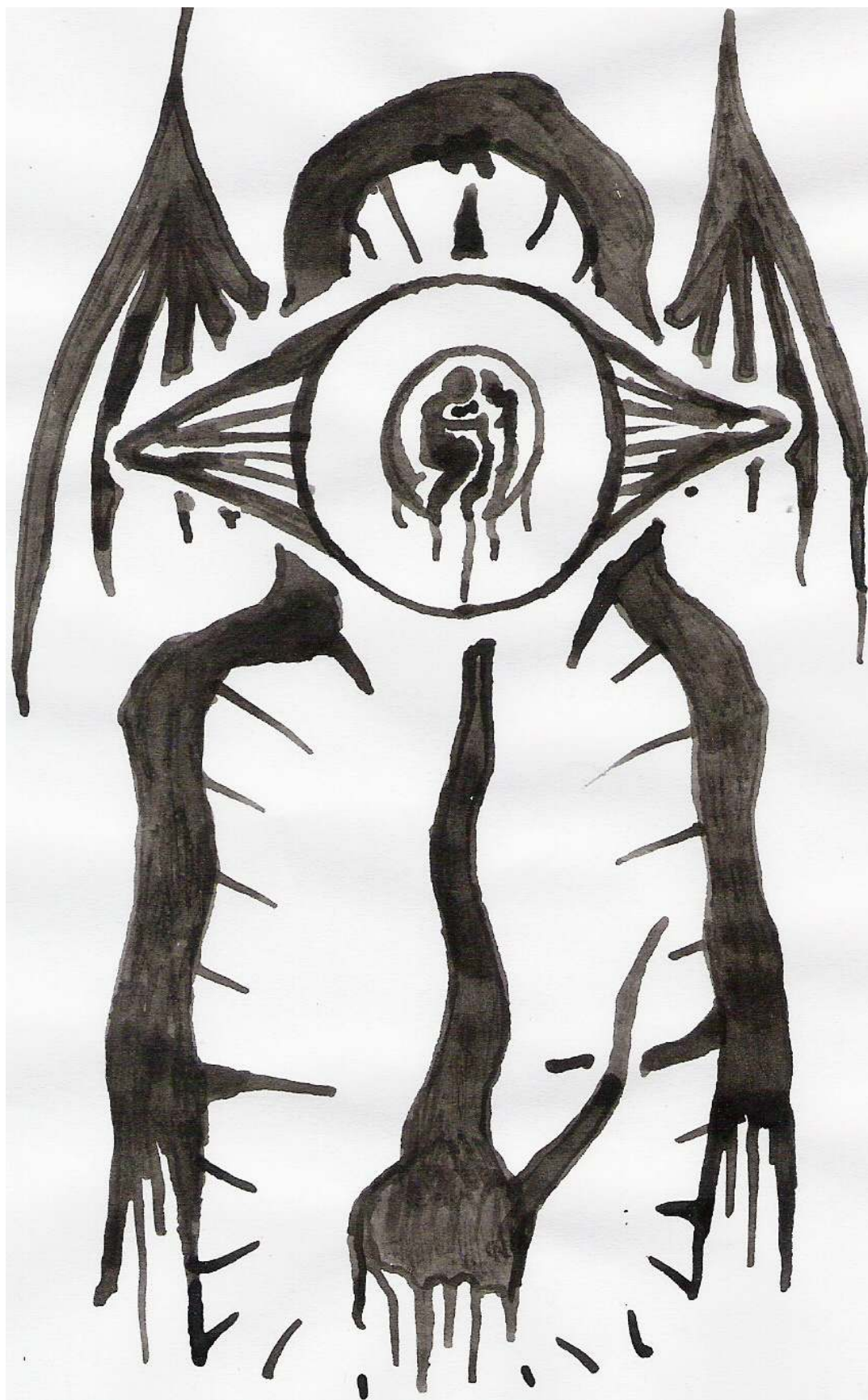
Deja Vu

**Apró neuronok hirtelen kattánása,
A lélek és az agy rövidke egybeolvadása,
mikor a perc magába akaszkodik,
S az emlékhöz emlékként ragaszkodik
A végtelenségre hivatva,
Ahogy az idő, nagy kígyó, saját farkába harapva
megteremti, s értelem nem fogja fel,
Mit ez a pillanat felölel:
A nagy igazságot,
Az örökkévalóságot.**

Átkozott szem

**Mit nézel!? - kérdeztem a gyémántot,
aki - mielőtt a sors összetömrítette volna a szénláncot –
szemgolyója volt valami halottnak,
ki míg élt, talán magamfajta nem látott sokat,
vagy talán éppen egy vak volt ő,
vagy akárki... talán egy csodás nő,
vagy bárki más, kivel megesett,
hogy fél szemére örök látás átka vettetett,
mi, szerintem, egyetlen pillanatra is sok lehet,
ha bárki képes, mint Isten, látni a világegyetemet.**

Simítása

Kitalálhatta volna, mikor érkezett
a drága zöld szemű élvezet,
hogy nagy lesz az ára izzadságának.
De nem törődött vele, mint egy állat.
Büdös nyála végigfolyt rajta.
Önmagát a pillanatnak adta.
Ragacsos vére s tekergő belei kiomlottak,
ahogy a lány kezei hasába egy pengét fűrtak.
Kéjes vonaglását a haldokláséra váltotta,
Fogai csikorogtak, még egyszer belenézett a lány arcába.
A gyilkos némbér nem lökte őt le magáról,
szemeit sem nyitotta ki, s nem fogyott ki a vágyból.
Játékosan tekerte csuklójára a férfi beleit.
Olcsó kis kurva volt, olcsó lotyó mindig is.
Valamikor két héttel ezelőtt döntött végre hát:
Pénzről életre emeli a tarifát.
Új stricije a halál, büszkén simogatja.
Simítása, ahogy a véres szervek végigömlenek rajta.
Érzi, hogy ez az ő igazi nagy csodája:
Szabadság, düh, aljasság perverz orgiája.
Kíváncsian nyalogatja az üveges szemeket,
Csurom vér a padló, csurom vér a mennyezet.
Órák teltek el csendesen a nyögdécselő szobában.
Órák teltek el, mire kilépett és megláttam.
Gyönyörű, szabad, lépte a halál tánca volt.
Összetapadt hajában véres cafatok... mindenütt vérfolt.
Nyálam földre csöppent, szikrázó tekintetét rám emelte.
Nyelve spermában s alvadt vérben táncolt enyémmel.
Egy pillanat múlva továbbállt. Hosszú még az éjjel.
El kell takarítanom, mire visszatér a következővel,
Nem maradhat semmi nyom, semmi bűnjel.
Így szolgáljuk én és szerelmem a poklot örökké.
Ő a kéjért, én a csókjáért.

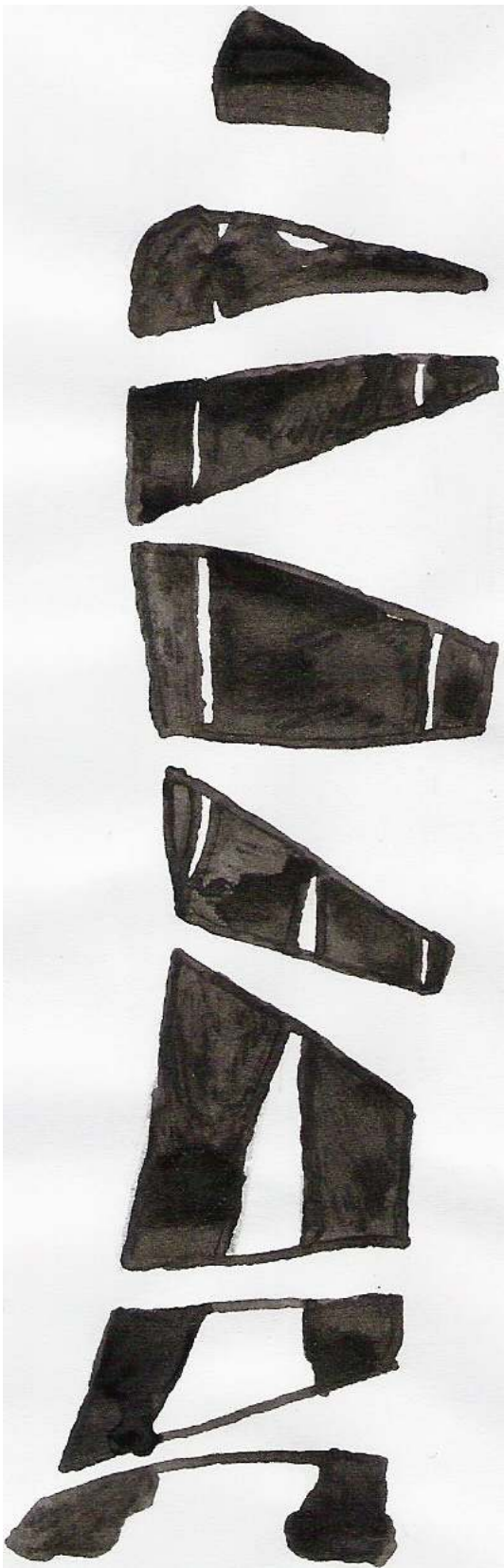
Egy pillanatnyi önelemzés

Elmélázom önvizsgálóan és elkeseredek.
Vajon az emberségem tűnt el,
Vagy az emberből a gyerek?

Helytelennek látom a tökéletesség hiányát,
És agyam e fölött érzett
Iszonyatos büntudatát.

Nagyon tudom ám sajnálni meggyötört lelkem,
Bár megalázottan már látom,
Hogy ellene semmit sem tettem.

Ennyit mára létem romlott, alvadt állagáról.
Inkább befejezem, mert fáj már
Befelé nézve elfordulni a világtól.

Elmesélem, figyeljééé!

Meséltem már azt az álmom, mikor a réten sétáltam?
Zöld volt a fű és kék az ég, és a szívemet kitártam!

Csodás dombok közt táncolva,
Virágok közt pörögve,
Megláttam a csodás testét
ott a földön feküdve.

Bőre, mint a selyem, oly lágy,
A két szeme lehunyva,
Meg is dobbant egyből szívem,
Bezártam a karomba.

Megölelt ám ő is engem
szorosan és kéjesen,
Boldogságban, bilincs karját,
Rabul fogni, engedtem.

Szép arcán egy mosoly tűnt fel,
lehunyt szeme kinyílt,
A szemének gödreiben
férgek hada kavargott.

Az ölelés nem engedett,
belém égett örökre,
Szép álmom volt, mint a többi.
Váljék egészségükre!

Reggeli derű

Mosolygósan édes reggel volt ez is.
Vattacukor öntötte el szívem sajgó pitvarait.
Feledés félédes vonaglásával ébredvezve
Megkaptam hát, hogy újra ezer bajjal nézhessek szembe.
Juhéjj! Ez az! Ez kellett nekem! Én barom!
Szaporítom a napokat, melyek javát feledni akarom.
De ne ítéld el! Bocsásd meg nekem!
Nem én akarom, csak követeli a testem.

Mentség

Elvileg ma jobbra válhatok,
mint az állatok,
és erősebb lehetek,
mint az emberek,
ha megtörténik velem,
valahogy úgy, ahogy a filmekben,
hogy hőssé teremtek a helyzet,
és megmentek pár lelket,
hogy ne vádoljanak végül,
mikor a sajátom a kárhozatba szédül.

Depi

Mint egy ablak, mint egy penge,
Egy percre megragad
és nyomot hagy
Szíved sarában egy sportcipő
egy párszor megtipor,
ez így van jól.
Bűneidért hát megfizetsz,
nagyon fáj elhiszem,
én is érzem:
Mint egy ablak, mint egy penge
mintha kérve kérne:
Add fel végre!

Halott navigátor

Valami csend kísér most engem,
Mert nagyon rosszul vagyok,
És némán várom, hogy hátha
Ma végre meghalok.

De nincs rá esély
A közeljövőben,
Pedig itt fetrengek az utcán
Valami rohadt gödörben!

És akárhogy is keresem,
Nem lelem, óh nem lelem
Ma azt a régimódit...
Az életkedvem...

De nem számít és nem is fontos már,
Mert a holttestemet majd
Elnyeli a láthatár.
Csak a lelkiismeret hajt,

Hogy eléd tárjam azt,
Ami nem is az én dolgom.
Magadtól tudj meg titkokat,
Hagyj egyedül sodródnom!

Ritmustalan

Ahogy újra és újra hajt az éjszakába a vérem,
egészen megszoktam a jótékony magányt.
Örületem az enyém ilyenkor csupán - kétlem,
hogy megoldatlanul hagytam magam mögött talányt,
miért
bántanod
kellene
miként
támadod
lelkemet.

Ahogy újra és újra fenyegetsz keményen
egészen közel bújt hozzám halál anyánk.
Vidámságom és borúm megbúvik köpenyében
és te, ki odakergettél, irigykedve fröcsögsz ránk.

Őrült álmom

Tudjátok, néha furcsa, ahogy életem változik,
És állandó mégis.
Ahogy lelkem nyugalomról álmodik,
De épp ettől fél is.

Mi más a lényeg, mint ti? Drága szeretteim!
Sírom mellett
Ott álltok majd, és mesélitek tetteim.
Amiket tennem kellett!

És csendesen fénylik tovább
Kedvesem, mostohám:
A csillagunk, mit ma még
Bámulunk. Nagy az ég.

Miénk volt a világ!
És láttuk az összes többit is.
Miénk volt az idő!
És bárhogya is telt, semmi nem múlt el soha!
A lét az nem felejt,
A múltnak mit sem ad oda!
Ha várnak rád, ne légy ostoba!

Valami vér folyt a vécébe, ahogy ráült a lány,
Nem sírt, csak öklendezett és hányt,
A szögesdrót összeszorult aztán a torkán.
A gyilkosát most léptette elő a kormány.

A tévétől mindinkább fáj a fej,
Atlétámon morzsák, pár csepp tej,
És untatsz a fekete nyelveddel.
Itt a pénzed, húzzál el!

Pupillámon túl immár dolgozik a valóság,
De én még itt vagyok. Ideát.
És itt keresem a békés menedéket.
Itt kerülgetem a söpredéket.

A világokban valami ismerős,
Elvész a gyenge, és gonosz az erős.
Ezt csodálva élvezek a srácba
És golyót ereszték a tarkójába.

Fagy!
És megdermed a kép.
Vér!
És ruhámon koponyatörmelék.
Fény!
És aranyszál mutat utat.
Reggel hét!
És elhagyom zihálva őrült álmomat.

Semmit

Szerelem jön-megy, édesek a percek,
Forrók a csókok és égetnek a könnyek.
Ennyi az ember: kedves, ártatlan,
Él a tettben, bújik a szavakban.
Mit kérne hát még, ki élni jött,
Ki vágyani halt, vagy eltöltött
Néhány kósza percet akár a világon,
Hogy erre a mámorra találjon?
Semmit. És nincs is több ennél,
Hogy sírhatsz azért, amiért hajdan nevettél.

Csak

Vajon mi az??? Mi az a bigyó?
Merre nézek, és mit érint kezem?
És amit érintek, az így most jó?
Vagy csak annak képzelem?

Hol a dolgok eleje és vége?
Miért nem érek el csillagot,
Akárhogy nyújtózok érte?
Mindig távolabbról ragyog.

Ujjaim között miért fut el az idő?
Csak ölelném, nem bántanám!
Nem vagyok én merénylő!
Ne fuss el! Nem vagyok partizán...

Forog a bicikli kereke, látom,
Az út is pörög alatta sebesen,
De homályba veszett minden álom...
Éltem feleslegesen?

Miért sütött a nap, mikor a hold ezerszer szebb volt?
Miért süt mindig máshol a hold, miért vándorol?
Miért volt ismerős az út, mely a halálba vitt?
És miért kell megkérdeznem holtomban mindezt megint?

Három év

Gyorsan eltelt három év, és észre se vettem,
Hogy odabent közben tönkrementem.
Az álarc végig elrejtett magamtól s töletek,
Lelki kertemben robbantak közben az atomtöltetek.

Három nagyon hosszú év volt ez,
Elveszítettem a jószágot s a gyermeket,
Ép eszem is velük röpiült, de túléltem:
Három évig rettegtem és féltem.

Eldobott magától a nappal világa,
Eltűnt az emberség a sötétbe zárva,
Elfordult tőlem a boldogság, az öröm,
Száz éjszakát aludtam át a kövön.

Három rohadt év, és elrohadtam,
De túléltem, pedig soha el nem rohantam.
Három év, és elmém nem irányítom már,
Ki lelkem tükrébe néz, szilánkokat talál.

Alvadt napok fojtották meg a fényt,
A hideg öklök az utolsó reményt.
Hát ennyit adott a sors, ilyen az élet:
Szívperzselő három évet.

Ketyeg az óra, de a mutatók elvesztek,
A bosszú démonai körbevesznek,
Így haldokoltam annyi időn át,
Agyamba döfve végig tudtam az okát.

És nem sirat meg az ég egy magamfaját,
Bűnös, ádáz árulóját...
Én háborút vívtam, és győzni nem lehetett,
A csillagok partizánja három év harcra ítéltetett.

Ezer seb, több mint nyolcszáz év és összeomlott elmém,
A bűnök bűne... megtettem; a lelkemet is eltemetném,
De most már mindegy. Megtettem, amit kellett.
Ígaz harccal küzdöttem végig három évet.

Klausztrológia

Sáros kezek túrnak a földbe.
Ujjaik görcsösen kaparásznak
Vakon talán, vagy nincs is teste
Az ásók kezekből álló hadának.

Nincs kiút, a föld alatt mozdulatlan
Tudom, nem véd meg a fadoboz.
Korhadó fala el nem rejt előlük.
Hat láb föld minden reményt eloroz.

Nem látok és nem hallok, tudom,
Érzem, a kezek engem keresnek.
Tagjaim nem mozdulnak valamiért.
Az ok a halál vagy a szűk tér lehet.

Nem sokat számít. Nincsen semmi,
Csak rettegés és tehetetlenség.
Végül is ugyanerről szólt az élet.
Vaksötétben nem látom, mi a különbség.

Egy szökevény elme

A távolban sötét volt. Csak mögülem jött fény.
Be akartam jutni, de arra már nem volt remény.
Köztem, s a meleg fény között állt az élet,
Ami elmúlt, mégis égeti szenvedő elmémet.

A fény felé nem mehetek, tudom jól, ott vannak,
Mosolyognak, korbácsolnak démonjai múltamnak.
Marad hát a távoli sötét rózsabokortenger,
Aminek a végére még nem ért el sohasem ember.

Ennyire emlékszem. Csontlábaimon rohanok azóta,
Előre, be a sötétbe, végtelen ideje be a bozótba.
Azt hittem, ez a kárhozat, mégis olyan könnyed.
Hasít ezer tövis, így múlik több ezred.

Nem tudom már, mi elől futok, de biztos megérte.
Az elhagyott élet fényei beolvadtak rég a sötétbe.
Delírium hajt előre a sosem érkező napfelkeltéért.
Határokon zuhanok magamba, nem várom a végét.

A zöldszemű szörny dala

Kardom éle csontodba csorbuljon!
Véred ma éjjel foltot hagyjon ruhámon!
Nézz rám és lásd, a halálod kívánom!

Indult az ifjú büszke hévvel üvöltve,
s a párbajra hívott megdöbbenve állt előtte.
Nem értette minek a harc, a fiút már legyőzte.

A lány méhében már az ő magzata nyugszik,
hisz már megfogantak közös vágyaik.
Bárki más szeretheti, de ez nem változik.

Elfogadta a párbajt, az értelmetlen harcot.
Az egész csak valami fél óráig tartott,
s az ifjú revansvágyó megmártotta benne a kardot.

Haldokolva csuklott össze a lány szerelme.
Soha nem ismerheti már meg kettejük gyermeke.
A bosszú megvolt, s a vér kiált az égre.

A becsület szava özvegyet s árvát csinált
a lányból s a fiúból, kik nem értik a halált,
de megszenvedik a zöldszemű szörny dalát.

Halld hát a dalt, szerelmes szívű, és gyilkolni kélj!
Vágy vezesse pengéd, fogadjon be az éj!
Becsületet szerezz, szerelmet küzdj, ne kérj!

Vagy talán szeress! Szeress, ahogy csak lehet!
És engedd el szépen azt, aki nem boldog veled!
Kárhozatba ne taszítson a zöld szemű szörnyeteg!

Sárga leveleim

**Elvesztettem már szinte mindenem.
No persze, sok mindent is szereztem,
De amim van, egyszer azt is elvesztem.
Semmi... Sajnos, semmi sem örök az életben.**

Egy átlagos este a kiskocsmában

Néztem a gyermeket,
Miért töri be a jeget,
És arra jutottam, hogy egy újonnan érkező
Alak van álmomban, éppen ő.
Álmom a jég volt, a gyermek az ember.
Én csak feküdtem roskadozó kedvvel.
Taposott bennem a láthatatlan jószág,
Csak ahol nagyon fájt.
Tudta a dolgát.
Mocskos egy este volt, meghaltam volna, bár
nálam maradt egy idegen gitár,
S gazdájára várva elmaradt a gyáva tett.
Néztem kicsit a tévét, majd elmentem sörözni,
Nem vártam meg egy üveg végét, rohantam újat hozni,
Kedvem sárban, testem mocsárban,
Ültem és fáztam a kiskocsmában,
Hallottam a tévét, bementék a világvégét,
És én semmit se értve bámultam a pultoscsaj seggét...
Épp már megmarkoltam bátran,
Mikor valami megmozdult a homályban,
Egy pillanat múlva fémes íz volt a számban,
És megdöglöttem csendben és vidáman,
Mint mindenki más ott körülöttem.
A farát elengedtem, kicsit még hörgöttem,
Aztán már a holttestemen röhögtem,
Ahogy kicsi pillangólelkem az égbe szállt,
És látta a fejemet kettévágó kaszát.

Minden jót!

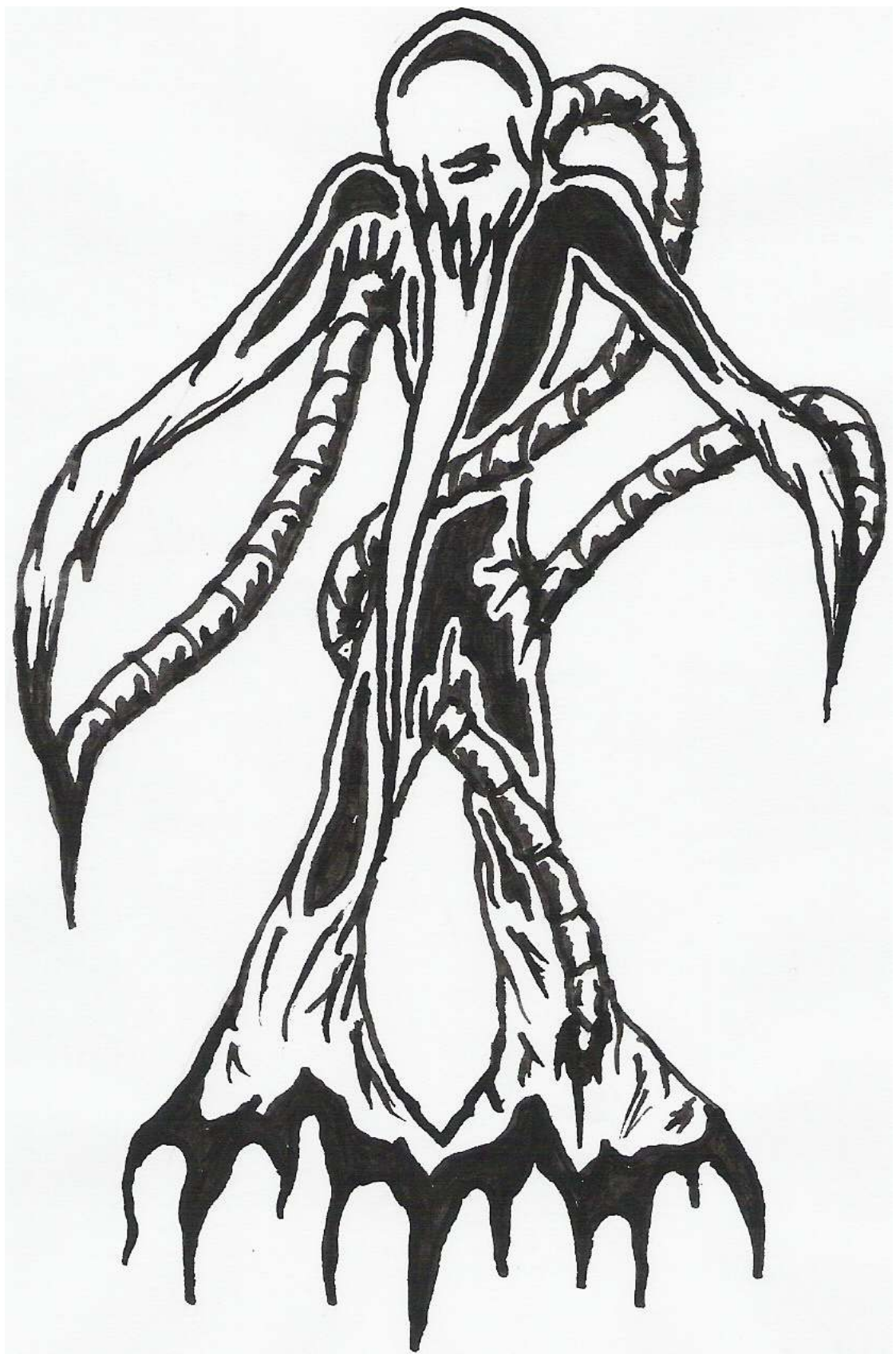
**Örökkévaló szelleme minden csendben lopakvónak,
Vadászok csendje, adj menedéket, nem kérek sokat!
Legyen a gyenge az üldöző most már végre,
És folyják patakokban az elnyomók vére!**

**Másszon láthatatlan kígyó a rém torkába,
Mikor kitépni lelkem visszatér szobámba!
Védje a gyávát a kegyetlen szerencse!
Műtetre várva nyűszítsen Mengele!**

**Perce röpjön minden istennek,
A vének a kaszásra várni felejtsenek!
És rettegjen az utcán végre valahára
Az önjelölt bajnok! Őt verjék halálra!**

**Mocskos örület jöjjön e haldokló világra!
Dőljön a kastély a dőzsölő királyra!
Emésszen el mindent a krómozott pestis!
Neszték férgek! Íme az apokalipszis!**

**Méreg dobbanjon a tudósok vérében,
A kurvák nyeljék le az AIDS-et gyengéden,
És a kóbor kutya'knak nyíljon meg az ég...
Ennyi volna az igazság. Ez nekem elég.**

Parton

**Mint egy magas hullám, rohant a partra
Keresvén elsodort kincsét,
És egy korhadó ágban orra bukva
Megérezte a sós víz ízét.**

**Továbbindul, keresgél a parton.
Senkit nem érdekel,
Meghal csendben ezen a hajnalon,
És gyorsan rothad el.**

Indulatok

**Mondd, amit kell! Mondd, amit tudsz!
Ha rajtam múlik, már holnap a pokolra jutsz!
Élj, ahogy kéne, és vedd meg a jót!
Ültesd a trónra a képmutatót!
Hiszek majd neked, ha Isten rád mutat,
De sose lesz így, mert nincs benned bűntudat.
Hát térdelj le elém is, és járd ki a létrát,
Ha hátadban a kés, majd értsd meg a tréfát!
Gyűlöllek, mert látom, húsdarabnak nézel.
Mosolyom egy érzés, de neked csak egy tétel.
Hát mondj, amit akarsz! Mondd, amit tudsz!
Ha rajtam múlik, már ma este a pokolra jutsz!**

Tépett májjal

Ki adja meg nekem a békét?
Ki képes megbocsátani valójában helyettem?
Ki látja ennek a végét?
Segíts, könyörgök, ha ott állsz valahol felettem!

Prométheusza vagyok az atomkornak.
Bűneim súlya a keselyűk átkozott serege!
Üvöltök, míg eljön újra a holnap,
Majd pár perc csend után újrátépik a sebeket.

Hová bújhatnék ez elől, Istenem???!!!
Hogyan halna meg a bűnöm úgy, hogy túléljem?
Hogyan halhatnék, bújva előlem,
Ha az elmúlásommal is csak bűneimet tetézem?

Izzó vassal égesd ki agyamból az izzást!
Fojtsd méregbe fuldokló lelkemet!
Bocsáss meg helyettem, úgyis hiába!
Nincs menekvés, jön újra keselyűk száza!

Agyam és szívem

**Tompa fáradtságom, bódult homályos képek
Mind az agyamról és szívemről mesélnek.
Idegpályáim furcsa játéka jég és tűz
Buta illúzióját keltve örületbe űz,
Miként fagyot érzek vagy késszúrást
Sértetlen bőrömön, vagy bármi mást,
Csak hazugság jut elmémbe rajtuk át,
Mikor izzadok télen vagy nyáron hideg ráz.
Elmém szegletei hajdan tucat százalékot
Tettek ki, és gondolatra irányították a világot,
De lezárult millió szeglete rettegésben
Feledni vágyini, mit látott a sötétben.
Lapuló reszketésem hű szívem halála,
Nem bódít már a szívverés gyakori hiánya,
Csak meredten bámulom a fáradt napokat,
Képzelem a tetteket, mit testem halogat,
S bár izmaim szinte mindenre képesek,
Nincs vér, mely vinné beléjük az életet,
Mikor tigrisként ugranék a hangok és víziók után,
Melyek sosem érnek véget már talán,
A vérbősz örületben feledhetetlen marad,
Mi szilánkokra tört, és újra elragad.
És győzelemre emelném újra a kardom,
De nem hívnak új csaták,
Nem szólít meg, mint annyi régi alkonyon
A pokol vagy a mennyország,
Mert csorba kard elmém, szívem töltényhüvely csupán,
Emlékeim örületében élek napot nap után.**

Kívül

**Valahol, amit szeretek, pusztá giccs csupán,
Amit mindenki bemocskol szépen egymás után,
Beletörölve minden ocsmány terhüket,
És azt hiszik, ezzel jobbá tették lelküket.**

**Valahol, amit utálok, selyembe öltöztetik,
Bájjal és paráznasággal, mindenhogy tisztelik,
Körberajongják, felemelik ujjongva az égre,
Megvakít és felperzsel mindent hamis fénye.**

**Hát így megy ez valahol, nem is olyan távol.
Így megy ez körülöttem. Ennyit a külvilágról!**

Karjaimba vettelek

**Karjaimba vettelek, kicsi ázott jószág,
Nem kell többé félned, én vigyázok rád.
Míg élsz, míg élek, testem legyen mentsvárad!
Ha hidegtől reszketsz, ha már nem visz a lábad,
Én melletted leszek, és hú leszek hozzád,
Szívembe zártalak, kicsi ázott jószág.**

"Ahol Jézus nevében ölnek"

**Ha rajtam múlna, minden karácsonykor
Angyalok szállnának az árva gyermekekhez.
Ha egyszer valahogy végre rajtam múlna,
Nem kóborolna gazdátlan a rengeteg kóbor kutya.
Ha megtehetném, végre eltörölném a sorsot,
Fájdalmak nélkül emlékeznénk a jót, felednénk a gondot.
És ha én lehetnék a felelős végre a gyilkosok dühéért,
Hát elébük állnék, és ezerszer véreznék.**

Marathon

**Kemény csontú, szikár férfi volt,
Autóval, biciklivel sohasem járt.
Ő mindenhova csak gyalogolt,
Ment a városokon, országokon át.**

**Agyában minden ottmaradt,
minden emlék, mit átélt az úton,
Az utolsó percig soha el nem fáradt,
Alig kellett, hogy napi négy órát aludjon.**

**Most egy tarisznyarák otthona
Fehéren mosolygó koponyája.
Valaki végül hát a tengerbe fojtotta,
Hiába ment, utolérte rég már halála.**

Csiklandozod

**Csiklandozod a nyakam!
Látásom elhomályosítod!
Elbódítod az agyam!
Mindig én voltam az álmod!**

**Csiklandozod a nyakam...
Ahogy fülemből a vér lecsordul rá,
Miután fájón előbuggyan,
Végigcsikol, futván gallérom alá.**

**Látásom elhomályosítod...
Ahogy kegyetlenül megvakítasz,
Mikor a látásközpontot rágod,
Előbb homályba, majd sötétbe taszítasz.**

**Elbódítod agyam...
Hiszen már nem érzem
Sem a fájdalmat, sem magam,
Bábuként várom a végem.**

**Mindig én voltam az álmod...
Te kis húszabáló féreg,
Ahogy az agyamat rágod,
Ezt a vadonatúj fészked.**

Keményen

Szobornak mutattam magam,
Sérthetetlen csodás márványnak.
Soha nem hallattam panaszos szavam.
Holdhónaponta csodámra jártak sokak.

Apu, nézd! A szobor vérzik!
A korbács nyomán pirosuló lé fakad!
Körbeállva, bámulva a csodát nézik
Ujjongó, fényképező turista hadak.

Nincsen csoda. Én vagyok.
Semmi más. Remélem nem csalódnak,
Ha egyszer majd nyögést hallatok
És véget vetek a mulatságuknak.

Bukott angyal

Hallottam róla, hogy volt valaha aranykor,
Amikor a világ úgy működött, mint egy csodálatos gép.
Azt mesélték, hogy az emberiség boldog volt,
s újra az kéne, mert az isteni terv olyan szép.

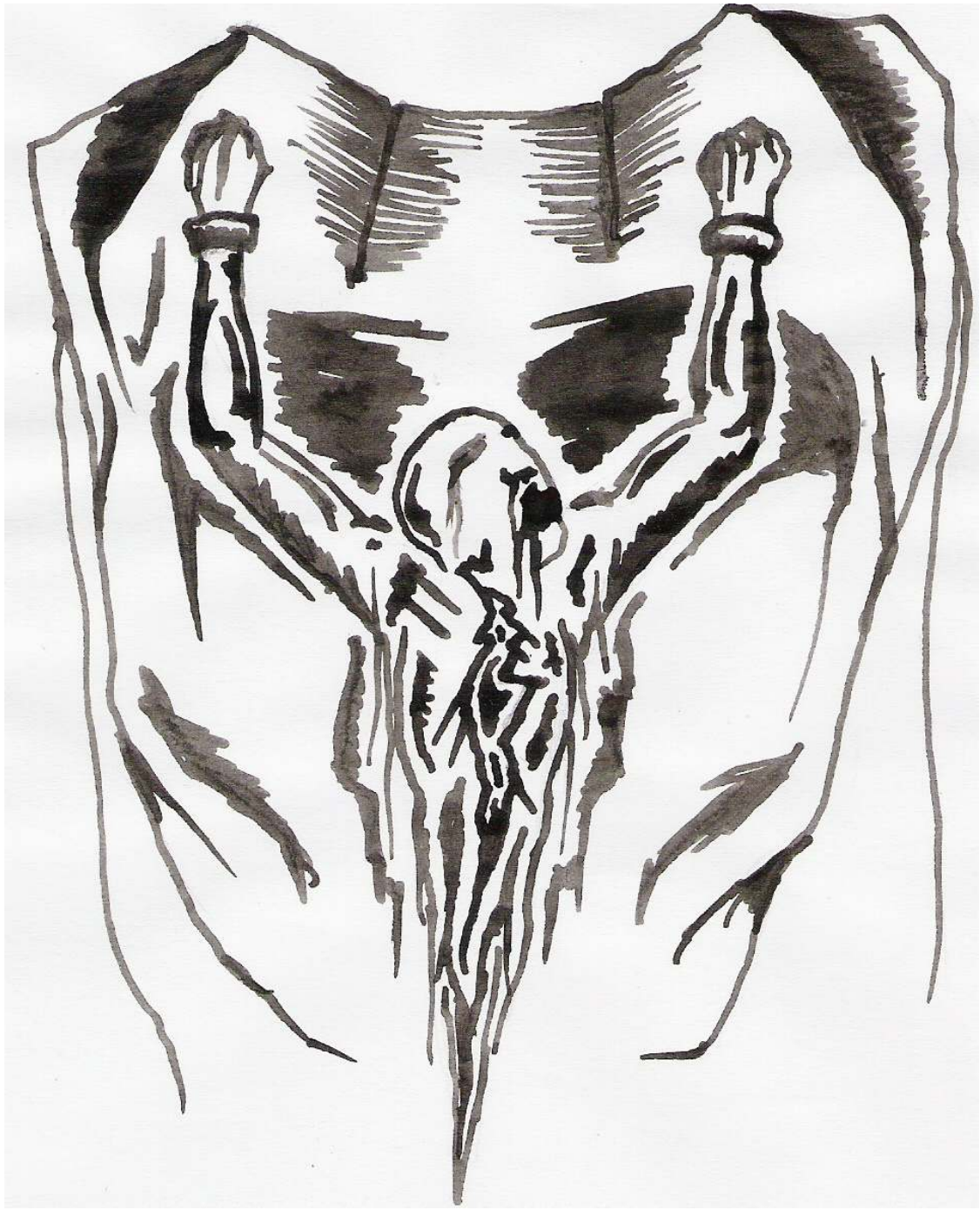
Hazudtak persze, mint a vízfolyás. Az aranykor maszlag.
Ha fogaskerekeknek lenni szerintük elfogadható, mint lét,
akkor csinálhatják a pótistenségünkben, a társadalomban,
vagy öltözzenek csuhásnak és menjenek hirdetni az ígét!

Szóval az aranykor bábjaiként, jól megteremtve
pihengettünk a hat nap alatt összedobott csendéletben,
és akkor jött egy csodálatos lény. Azt mondják, Isten teremtette,
szerintem a világunkon kívülről jött, mi Istennek is érthetetlen.

Körbenézett, s az emberiséget vizsgálva elcsodálkozott.
Isteni kegyében irányunkban szájalommal telt el,
Ő volt Isten tervének megtagadása. Csodás fényt hozott.
Öntudatunkra ébresztett minket, s ezzel szembeszállt Istennel.

Akármilyen hatalmas és erős volt, Lucifer elbukott,
s örök kárhozatra taszították a teremtés alsó rétegeibe.
Persze, a könyvekben az egész máshogyan íródott:
Isten teremtménye, gonosz kígyó, söpredék, gonosz, a pokol feje.

Én azt hiszem, a fényhozó nem egy bukott angyal.
Nekem ő a hősöm, és ezt hirdetni fogom büszke öntudattal.
Szabadítsd fel végre, Isten! Lásd be: Minket elvesztettél!
Engedd az útjára szegény jóakarónkat. Inkább te szenvedjél!

Keselyűk

Fontoskodó kis sunyi dögevők,
Emberbőrben szemétdombra törekvők,
Ha valamit leejtek, fel nem vehetem.
Ha megtehetnétek, ellopnátok akár az életem!

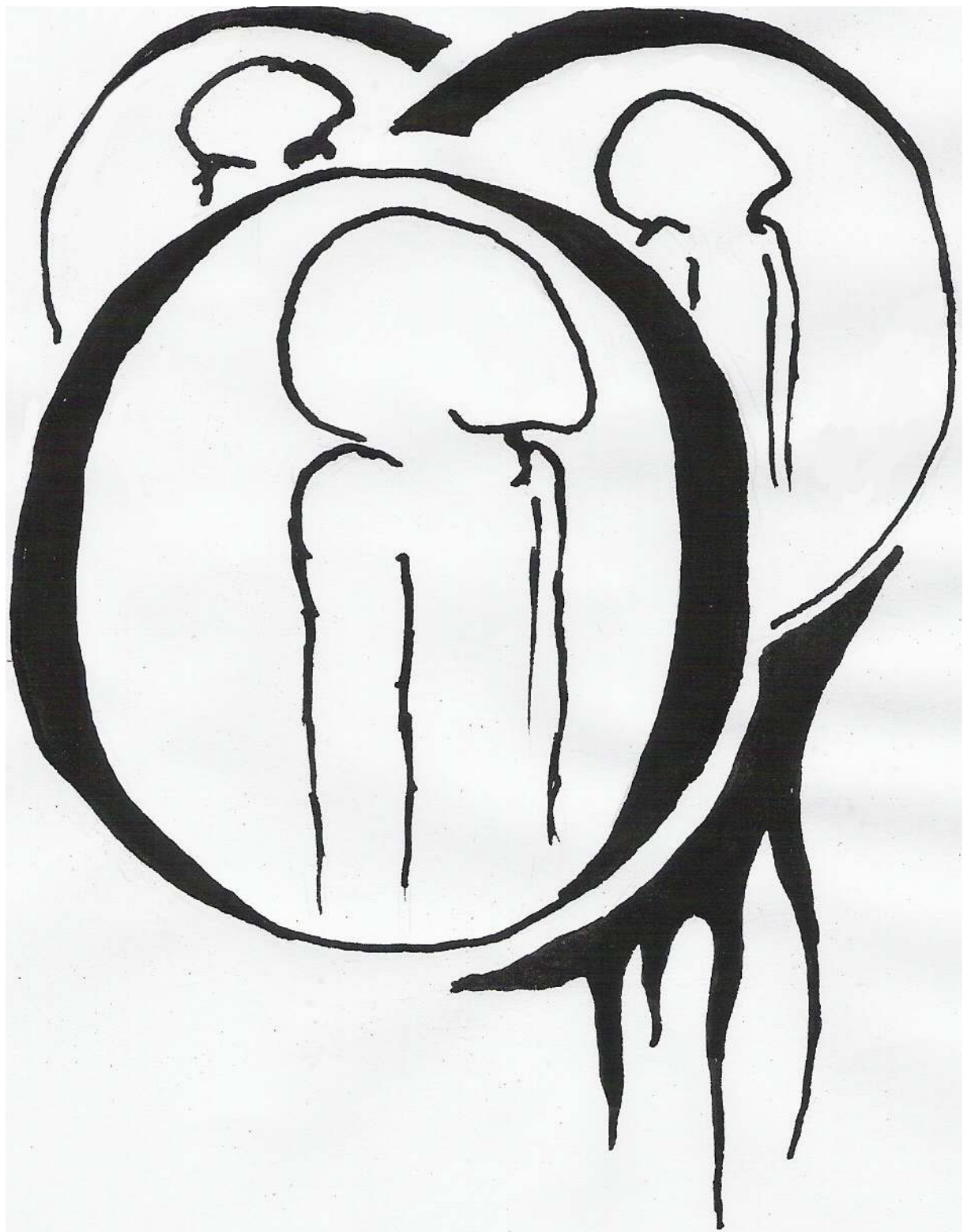
Ültök kietlen lelketek tövises ágán,
És az idillre csak bámultok bambán.
Keményen tépitek ki a szívet, ha az kell,
Hogy Boldogságát rátok hagyja az ember.

És ha asszony kéne, megvárjátok azt,
Mikor a lány csak a feledésben talál vigaszt.
És ha ennetek kell, számból veszitek el.
Pedig adnék én... De ez senkit nem érdekel.
Maradok sajnos ilyen régi... ódon EMBER!
S együtt élek velük, a dögevőkkel.

Senn versike?

**Ha minden hópehely egy pici világ lenne,
A világ télen önmagával betelne,
És ha elolvadna, saját arcát mutatná csak
Újra az ég felé tavasszal,
S nem kéne törődni az apokalipszissal.**

Asszonyszív

Egy kastélyban éltem akkoriban,
Maglehetősen rég volt már.
Egy sötét völgy örök alkonyában,
Hová sosem talált napsugár.
Nem is zavart, ott volt nekem Ő,
No meg a sok papír, a sok szó,
Amiben leírtam, hogy milyen is volt a nő,
Aki elhagyott halottan. Az áruló!
Mosollyal keltünk néha és szeretve,
Egymás magányát feloldva szépen.
Máskor, bántva kedvem leltem benne,
Hogy gyermekként őrzött könny csillog szemében,
És úgy sikoltott az égre, mint egy angyal,
Ahogy megtörtem testét erőszakkal,
És úgy vinnyogott,
mikor pincébe zártam,
mint rühes eb, kibe gazdája rúgott...

Megöregedett. Hátrahagytam. Elmúlt.
Sokáig szenvedett. Megsirattam. Elmúlt...

Romokban találtam a kastélyt ma,
Mikor végre visszatértem.
Arcán ott volt a szerelem mosolya,
Ahogy szellemként sietett elébem.

- Drága uram! Hát eljöttél végre!?

- Eljöttem, szívem gyönyörűsége!

- Engedsz hát utamra, kedves uram, életem szerelme!?
Vagy hagysz itt rostokolni új ezer esztendőre?

- Elviszlek, kedvesem, ahogyan ígértem.
Amennyit akartam, éppen annyit éltem!
És akárhány nő kapott helyet a szívemben,
Nálad jobban senkit nem kívánt testem, lelkem.

- Meghalsz hát értem, ifjú kedvesem, s mennybe emelsz?
Vagy akár a pokolra is mehetünk, ha forróságot jól viselsz,
mert én oda is követlek, ha vágyod,
Ott leszek szeretőd, anyád, hitvesed, leányod!

Meghaltam hát érte,
Ahogyan tőlem kérte,
És együtt szálltunk
A csillagos égbe.

Vadász imája

Egy háztetőn ülök. A lenyugvó napot bámulom.
Mellettem egy szellem siklik, látom az árnyakon.
Meleg szellő fúj fülem tövéén végigsimítva,
kellemes érzéssel tölt el, mint a csodaszép napnyugta.
Szemeim lehunyom, és csendesen várok a percre,
hogy a mélyülő kékből rám lásson édes tekintete.
Mennyeim úrnője! Leghatalmasabb! Híved, mint mindig, vár!
Várom, hogy alázatom eljusson hozzád, mennyei anyánk!
Fogadd áhítatom, fogadd alázatom, simíts végig!
Kísérj szerencsével vadászatban, harcban reggelig!
Párt adj nekem és sok-sok utódot! Betevő falatot,
Sok-sok vidám napot! És lásd Basztet, hogy a tiéd vagyok!
Doromboltam a szellőbe őneki, majd továbbálltam
egeret kergetni, tüzes nőtényt keresni az éjszakában.

Reményvesztve

Olyan korban élek, mikor felgyorsult minden,
Amikor ciki, ha valaki még szűz tizennégy évesen.
Én egy olyan világban öregszem meg lassan,
ahol sokakat bántanak okok nélkül, igazságtalan,
s gyermekeket erőszakolnak meg szolgáltatásként,
hogy filmekben eladhassák, s ahol nincsen remény rég,
Ahol csontokat tör és forraszt a koldusmaffia.
Rothadnak itt belülről Éva lányai és Ádám összes fia.

A terror szimfóniája

A félelem fémes íze a számban,
s a hideg, mi futkos a hátamon.
A halálfélelem előtt fagyosan,
a torkom elszorul, magányom átadom.

A félelem fémes íze a számban,
s a hideg, mi futkos a hátamon.
A halálfélelem előtt fagyosan,
a torkom elszorul, magányom átadom.

Karmos ujjaid közt kalapál szívem,
lábaim remegnek, állkapcsom zsibbad.
Ennyire nagyon talán még sose féltem:
Az ép elmém ijedten agyam sarkába szalad.

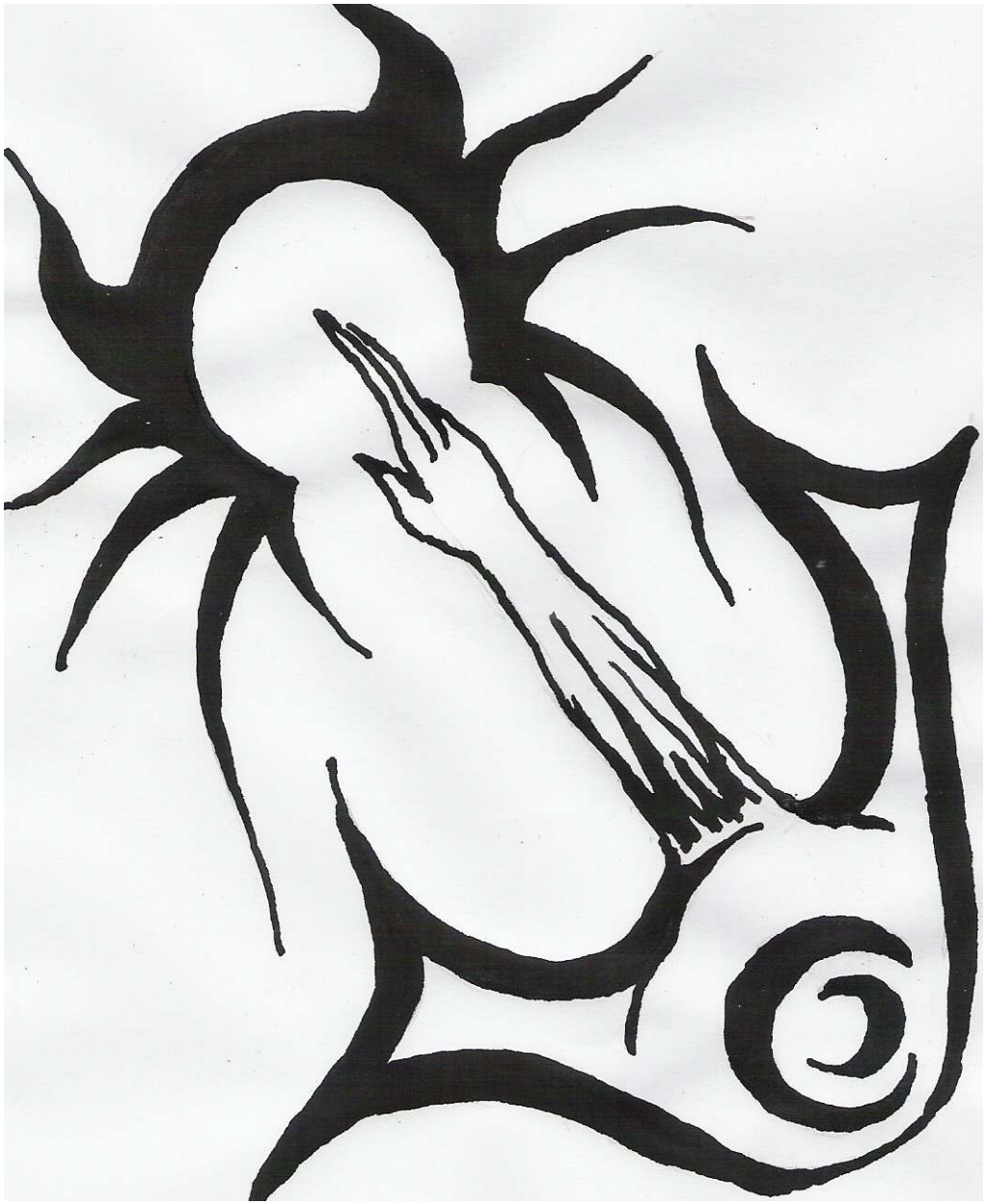
És gyomrom... Gyomrom apróvá szorul.
Talán okádnék, de torkom száraz.
A tenyerem izzad és hideg átkozottul.
Ilyen a félelem, amitől földbe gyökerezik lábam.

Hogy mitől féltem így, ne tudjátok meg soha!
Nem kell látnotok, mit égetett belém az árnyak világa.
Ne gyertek utánam, csak hallgassátok szépen:
A csendben így cseng a terror szimfóniája.

Neked

Ami lehetőség, az mindenben ott van.
Ami jó, az csak az élet mivoltában.
Ami helyes, az csak egy belső kép.
Ami a jelenben van, mindig lehet szép.
Ami nem muszáj, még taníthat.
Ami rossz, az erős. Mind elhagyhat,
de csak megélve formál, s vezet
azzá, ki egyszer belőled lehet.

Nehéz könnyek

Nagyon lassan hajoltam fölé,
Nem volt az enyém, csak én az övé.
Búcsúzkodtunk szavak nélkül,
Mindig tudtam, hogy el kell válnunk végül.

Közelítettem: ajkam ajkához lassan.
Útravalónak egy apró csókot loptam.
Keserűen elmosolyodott, sóhajtott egyet.
Majd némán, fájóan könnyezni kezdett.

Higanycseppekből voltak azok a könnyek,
S én alázattal lecsókoltam arcáról őket.
Átölelt és halál felé ringatott némán,
Higanymérgezésben elhunytam pár perccel azután.

Vortex

Életem a sors tornádójában csapongva
hangulatom kikezdi, mint bőrt a borotva,
s becsapódok néha, hisz becsapnak rengetegen,
majd felkap a tölcsér és pörget tovább, át az életemen.

Rég nem szédülök már, s nem fáj, ha földhöz vág.
Ez az én sorsom. Nekem ennyit mért ki a világ.
És ha a tenger fölött végül elül e kegyetlen szél,
aláhullok egyszer utoljára ott, ahol minden véget ér.

Yndrol

A világ az alkonyához ért végre.
Föld anyánk arca ijedten meredt az égre,
honnan angyalok száza, mint hópihék
hullottak. Tépett tollaiktól fehérlett a kék.
A pokol és a menny harcai mindent eltöröltek.
Elhullottak mind a gyengék, mind az erősek.
Emberek is hullottak. Legtöbben nekünk segítettek.
Vadászgépekben szállva Isten szövetségére léptek.

Csendben állok a dombon, és nézem a végső harcot.
Rakéták tépnek szeráfokat, alatt démonokat ölnek kardok.
A mennyország kapuját tartanunk kell.
Tartozunk Istennek. Tartozunk az életünkkel.
A nevem Yndrol. Angyal vagyok. Nyomorék angyal.
Arcom fele fémprotézis, szárnyam teli hideg huzalokkal.
Bal kezemet maga Lucifer tépte le, mielőtt elesett
jobb kezem végső csapásától. Igen. Elpusztítottam. El lehetett.
Hideg olaj folyt jobb szárnyamra kibernetizált balomról.
Amúgy is mocskos volt a sok vértől. Összetapadt a sok toll.
Ez vagyok én. Az utolsó bástya.
Várok Azazelre és mocskos hordájára.
Balom már nincs, de jobbomban szentelt kard.
Nem én vagyok a legjobb. De ki jobb lehetne, mind meghalt.

Állok és nézem, ahogy az utolsó emberek elhullanak.
Néhányan közöttük üvöltenek, néhányan imádkoznak.
Elegendő csatlós jutott az alvilágnak is közülük,
Nem tudjuk megállítani őket. Túl nagy az előnyük.
Várok szürkén és némán, ahogy rám rontanak ezrével.
Meg kell védenem a kaput, hogy Isten új világot teremthessen végtelen kegyével.

Ha vízre nézel

**Minden, amit érzek
És láttam valaha,
Az összes baj,
a sok félelem szaga
Nem ereszt,
Mint egy betontömb
lábaim körül,
A mélybe húz. Minden
elsötétül.
Megölnek!
Sosem volt még ilyen
intenzív a lét,
Amit eddig éreztem,
Sosem volt ilyen mély,
Mint a tó!
Üvölteni, vagy mégse?
Innen nincs kiút.
Az összes harcom
Ebbe a trágyalébe fúlt,
Ez jutott!
Hát nézd csak jól meg
A sötét vizeket,
Mindig emlékezz, a mélyén
a holttestem lebeg.
Jegyezd meg!**

Óda a jóért

Valóban megesik néha,
hogy az ember nem elég jó.
De sehol sincs az megírva,
hogy ez mihez fogható,
és ki bírál el végül, s mi alapján;
Szent Péter, a karma vagy csendben síró anyám?

Bízhatnám a lelkiismeretre,
ahogy Apám tanácsolta régen,
de ez útmutatónak kevés lenne,
hisz mi neked jó, nekem szégyen,
ahogy nem ütnék meg soha gyermeket,
míg te külön büszke vagy rá, mikor megteszed.

Ha látja valaki lelkeket,
tisztán ott az akarat a jóra.
Ki mutatja meg, mi jó, s mit nem lehet?
Remélem, eljut hozzá ez az óda,
s felkeres, mondjuk egy megvilágosodásban,
hogy jó emberként élve, jóságra sarkalljak mindenkit a világban!

Vége

**Az utolsó oldal is betelt a törikönyvben,
A világ a végéhez ért.
Az utolsó csepp is lefolyt a folyókon,
Sok húhó semmiért.
Az első csók jár eszemben régóta,
Idáig kísért.
Isten volt az apa, zokog most,
hisz a világ elvetélt.**

Rasz: utolsó+1

Mocskosan vegyszeres vizekből ittam az este, és furcsa lett az éjszakám.
Tekintetem dermedt, bőröm színe halovány.
Hideg nyálam habozva hidegrázásig nyakamba csordogál.
A világ forog, úgy érzem, egy láthatatlan, óriási kéz dobál.
Állat akarok lenni, vagy csak jéghideg halott mocsok az avarban!
Nem tudom, hogy mit akartam még az utolsó dalban...

Egyenes a világ, de én meghajlottam. Gyűlölök élni.
Nem is akarok a percektől semmit. Azt hiszem, ennyi.

Ez az alkotás nem azért készült, hogy tetszen az embereknek. Ez önkifejezés, nem művészet. Ennek megfelelően a kiadók, melyekhez eljuttattuk esztétikailag értéktelennek titulálták mind a szövegeket, mind a rajzokat, így most végül ebben a formában jutott el hozzátok a kötet. Büszkék vagyunk, hogy átjutottunk elvárásaink első rostáján, miszerint kiadhatatlan könyvet készítettünk. Remélem ti is örültök, mert így nem kell kiadnotok ezért az egészért vagy ezer forintot. Mindenkinek kellemes szórakozást kívánunk hozzá! Ha tetszett, másoljátok le, és juttassátok el ismerőseiteknek! Ha nem tetszett, akkor se dobjátok el, hanem adjátok oda valakinek, aki talán többre értékeli majd! Kösz mindenkinek!

Látogassátok meg Nagy Attila weboldalát, ahol a fórumban leírhatjátok véleményeteket a műről:

<http://nagyatti.uw.hu>

